

Arrest

nr. 87 724 van 18 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Chinese nationaliteit te zijn, op 4 juni 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 11 mei 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 juli 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 augustus 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. LOOBUYCK, die loco advocaat P. STAELENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij verklaart van Chinese nationaliteit te zijn en geboren te zijn in 1980.

De verzoekende partij dient op 6 januari 2006 een eerste asielaanvraag in België in.

Op 24 maart 2006 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van verblijf.

Op 11 december 2007 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 16 april 2008 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij arrest nr. 10 020.

Op 19 augustus 2008 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in België in.

Op 2 oktober 2008 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van in overwegingname van de tweede asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 10 april 2009 dient de verzoekende partij een derde asielaanvraag in België in.

Op 23 april 2009 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van in overwegingname van de derde asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 23 juni 2009 dient de verzoekende partij een vierde asielaanvraag in België in.

Op 2 juli 2009 neemt de Dienst Vreemdelingenzaken een beslissing tot weigering van in overwegingname van de vierde asielaanvraag van de verzoekende partij.

Op 10 juli 2009 dient de verzoekende partij een vijfde asielaanvraag in België in. Haar dossier wordt op 17 juli 2009 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 18 december 2009 dient de verzoekende partij een zesde asielaanvraag in België in. Haar dossier wordt op 16 februari 2010 overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Op 16 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 4 mei 2012 dient de verzoekende partij een zevende asielaanvraag in België in.

Op 11 mei 2012, met kennisgeving diezelfde dag, neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te heten S.N. (...)

geboren te Dreshang , op (in) (...)

en van nationaliteit te zijn : China Volksrep/

die een asielaanvraag heeft ingediend op 04/05/2012 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 6 januari 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 maart 2006. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing ‘ontvankelijk’ nam voor de betrokkene maar uiteindelijk op 11 december 2007 besloot tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 19 augustus 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2008. Overwegende dat de betrokkene op 10 april 2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 april 2009. Overwegende dat de betrokkene op 23 juni 2009 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 juli 2009. Overwegende dat de betrokkene op 10 juli 2009 een vijfde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 juli 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 november 2009. Overwegende dat de betrokkene op 18 december 2009 een zesde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 16 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 maart 2012

de afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat de betrokkene op 4 mei 2012 een zevende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst terugkeerde. Overwegende dat de betrokkene een schoolboek waarin hij een artikel schreef in India, twaalf foto's van zichzelf als monnik en een rijbewijs naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, dat de betrokkene vader van een kind is geworden dat in België werd geboren, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene een attest van het bureau van Tibet naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een dergelijk attest naar voren bracht tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 06/04/2012 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen."

2. Ontvankelijkheid

Waar de verzoekende partij in haar verzoekschrift stelt dat haar beroep tot nietigverklaring eveneens gericht is tegen "het bevel om het grondgebied te verlaten dat uit de eerste beslissing voortvloeit", stelt de Raad vast dat het beroep uitsluitend gericht is tegen de beslissing weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater) van 11 mei 2012, nu de verzoekende partij enkel deze beslissing aan haar verzoekschrift toevoegde en zij deze beslissing in de inventaris als "bestreden beslissing" aanduidt.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 EVRM.

Het middel luidt als volgt:

“II.1.1. Art. 51/8 Vreemdelingenwet luidt:

[Art. [51/8]. [De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangewezen overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er; wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4.] De nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

[De minister of diens gemachtigde moet echter de asielaanvraag in aanmerking nemen indien de vreemdeling voorheen het voorwerp heeft uitgemaakt van een weigeringsbeslissing die werd genomen bij toepassing van de artikelen 52, § 2, 30, 40 en 50, § 3, 3° en § 4,30, of 57/10].

Een beslissing om de verklaring niet in aanmerking te nemen is alleen vatbaar voor een beroep tot nietigverklaring bij [de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen]. Er kan geen vordering tot schorsing tegen deze beslissing worden ingesteld.]

II.1..2. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rechtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1 .3. n de bestreden beslissing valt te lezen:

“(…) Overwegende dat de betrokkene een schoolboek waarin hij een artikel schreef in India, twaalf foto's van zichzelf als monnik en een rijbewijs naar voren bren waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, dat de betrokkene vader van een kind is geworden dat in België werd geboren, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten.

Overwegende dat de betrokkene een attest van het bureau van Tibet naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een dergelijk attest naar voren bracht tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. (...)“

II.1.4. In de bestreden beslissing wordt dus gesteld dat het nieuwe element dat de verzoekende partij bijbracht bij haar zevende asielaanvraag, m.n. een artikel uit een schoolboek, foto's en een rijbewijs, reeds kon naar voren gebracht worden in de eerste asielaanvraag.

Deze stelling is onjuist, aangezien de verzoekende partij de documenten pas na het einde van haar eerste asielaanvraag heeft ontvangen, dus na 16 april 2008.

Verzoekende partij had documenten dus niet in haar bezit gedurende de periode van de eerste asielaanvraag.

II.1.5. De verzoekende partij is immers de mening toegedaan dat een nieuw bewijs, quod in casu, van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaakt in de zin van art. 51/8 Vreemdelingenwet.

De verzoekende partij wenst in dit opzicht te verwijzen naar Arrest nr. 135133 van de Raad van State dd. 21 september 2004.

In dit arrest is de volgende overweging te lezen die naadloos aansluit bij de opvatting van de verzoekende partij m.b.t. het art. 51/8 Vreemdelingenwet.

Considérant que l'élément nouveau au sens de l' article 51/8 précité, qui justifie un nouvel examen de la demande d' asile, peut avoir trait è des faits ou des situations qui se sont produits après la dernière phase de la procédure au cours de laquelle les demandeurs d'asile auraient pu les fournir mais aussi consister en une preuve nouvelle d'une situation antérieure;'

De verzoekende partij kan tevens verwijzen naar Arrest 97.954 van de Raad van State dd. 25 juli 2001.

Considérant qu' il ressort du dossier administratif et de la demande de suspension qu'à l'appui de sa seconde demande d' asile la requérante a invoqué deux éléments, à savoir une lettre datée du 30 juin 2001 émanant d'une de ses soeurs et adressée à une autre de ses soeurs ainsi qu'une communication téléphonique farsant état d'interrogatoires et de perquisitions au domicile de la soeur de la requérante; que s'il peut être admis que ne constituent pas des éléments nouveaux obligeant l'administration prendre en considération une nouvelle demande d'asile, des éléments de preuve que la requérante aurait pu produire l'appui de sa première demande, constitue cependant un élément nouveau la preuve nouvelle d' une situation antérieure; qu'en l'espèce La lettre du 30 juin 2001 peut constituer un élément nouveau au sens de l'article 51/8 de la loi du 15 décembre 1980; qua l'exception ne peut être retenue;

II.1.6. Hieruit volgt dan ook dat de opvatting van de verwerende partij dat een nieuw gegeven in de zin van art. 51/8 van de Vreemdelingenwet enkel betrekking kan hebben op het bewijs van een situatie die zich voordeed na het afsluiten van de eerste asielaanvraag, en dus niet betrekking kan hebben op een nieuw bewijs van een vroegere situatie; een opvatting is die rechtens niet verantwoordbaar is.

Deze stelling is dan ook verwerpelijk aangezien de verzoekende partij pas kennis had van dit 'nieuw element' na 16 april 2008 en deze dus onmogelijk kon aanbrengen in de eerste asielprocedure.

II.1.7. Ten gevolge van deze onrechtmatige niet in overwegingname, wordt verzoekende partij verblijf in België geweigerd waardoor zij verplicht is terug te keren naar China, alwaar zij blootgesteld zal worden aan foltering, minstens aan een behandeling die strijdt met art 3 EVRM. Daarenboven kan de verzoekende partij niet terugkeren naar haar land van herkomst. Dit is tevens de reden waarom verzoekende partij een verzoek tot erkenning als staatloze heeft ingediend dd. 27 april 2012 Bij de Rechtbank van Eerste Aanleg te Brugge. Verzoekende partij wordt nergens erkend als staatsburger en is dan ook staatloos, bijgevolg kan zij niet teruggestuurd worden.

De bestreden beslissing strijdt dan ook met artikel 3 EVRM II.1.8. Dat dit middel eveneens gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten gezien dit bevel voortvloeit uit de eerste bestreden beslissing en daarom ook onwettelijk behept."

3.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker beroept zich in een eerste middel op de schending van:

- artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet;*
- de materiële motiveringsplicht;*
- artikel 3 EVRM.*

Verzoeker houdt voor dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding ten onrechte heeft besloten verzoekers zevende asielaanvraag niet in overweging te nemen, doordat verzoeker de betrokken documenten pas zou ontvangen hebben na 16.04.2008, met name na zijn eerste asielaanvraag.

De verwerende partij laat gelden dat verzoekers beschouwingen juridische grondslag missen, en geen afbreuk kunnen doen aan de bestreden beslissing; uit de motieven vermeld in de in casu bestreden beslissing, alsook uit de stukken van het administratief dossier, blijkt afdoende dat de gemachtigde geheel terecht heeft beslist om de zevende asielaanvraag van verzoeker niet in overweging te nemen.

De gemachtigde handelde daarbij geheel binnen de hem toebedeelde bevoegdheid, en conform de ter zake relevante rechtsregels, het art. 51/8 van de Vreemdelingenwet inclus.

Immers voorziet het art. 51/8 van de vreemdelingenwet uitdrukkelijk dat een tweede of volgende asielaanvraag moet steunen "op nieuwe elementen, welke betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen", alsook dat "de Minister of diens gemachtigde kan beslissen de verklaring niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde verklaring heeft ingediend [...] en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betref ernstige aanwijzingen beslaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in art. 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4".

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,*
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,*
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.*

Indien de vreemdeling een tweede of latere asielaanvraag indient, moet de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie vanzelfsprekend nagaan of voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In casu heeft verzoeker bij zijn zevende asielaanvraag volgende documenten voorgelegd: een schoolboek waarin hij een artikel schreef, twaalf foto's van zichzelf als monnik, een rijbewijs, een geboortakte van een kind, een attest van het bureau in Tibet en een enveloppe. De gemachtigde heeft ten aanzien van elk van voormelde documenten uitdrukkelijk gemotiveerd om welke reden niet voldaan is aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In de bestreden beslissing wordt door de gemachtigde geheel terecht als volgt geoordeeld: "Overwegende dat de betrokkene op 6 januari 2006 een eerste asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 24 maart 2006. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen aanvankelijk een beslissing ontvankelijk nam voor de betrokkene maar uiteindelijk op 11 december 2007 besloot tot de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 16 april 2008 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming Overwegende dat de

betrokkene op 19 augustus 2008 een tweede asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 oktober 2008. Overwegende dat de betrokkene op 10 april 2009 een derde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 april 2009,

Overwegende dat de betrokkene op 23 juni 2009 een vierde asielaanvraag indiende en er voor hem een beslissing tot weigering van inoverwegingname werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken op 2 juli 2009, Overwegende dat de betrokkene op 10 juli 2009 een vijfde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 17 juli 2009 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 17 november 2009.

Overwegende dat de betrokkene op 18 december 2009 een zesde asielaanvraag indiende en zijn dossier op 16 februari 2010 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 16 december 2011 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 6 maart 2012 de afstand van het geding vaststelde. Overwegende dat de betrokkene op 4 mei 2012 een zevende asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat hij niet terugkeerde naar zijn land van herkomst terugkeerde. Overwegende dat de betrokkene een schoolboek waarin hij een artikel schreef in India, twaalf foto's van zichzelf als monnik en een rijbewijs naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, dat de betrokkene vader van een kind is geworden dat in België werd geboren, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene een attest van het bureau van Tibet naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een dergelijk attest naar voren bracht tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980, De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen."

Er dient dan ook te worden besloten dat de bestreden beslissing ten genoegen van recht met draagkrachtige motieven, die de bestreden beslissing inhoudelijk ondersteunen, is omkleed.

De verwerende partij laat gelden dat verzoeker de bal mislaat, waar hij laat uitschijnen dat elk nieuw element dat wordt aangereikt na het afsluiten van de eerste asielprocedure beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

In casu dient immers te worden opgemerkt dat verzoeker na het afsluiten van zijn eerste asielaanvraag op 16.04.2008 nog verscheidene andere asielaanvragen heeft ingediend, waarvan de zesde asielaanvraag op 16.12.2011 werd geweigerd door het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Verzoeker kan dus niet geenszins volstaan met voor te houden dat hij pas kennis had van de "nieuwe elementen" na 16.04.2008, gelet op het feit dat hij aldus op generlei wijze aantoonde dat de voorgelegde stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Opdat verzoeker aannemelijk zou kunnen maken dat de bij zijn zevende asielaanvraag voorgelegde stukken beantwoorden aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet, dient hij aan te tonen dat deze bewijsstukken betrekking hebben op feiten die zich hebben voorgedaan na 16.12.2011. Verzoeker blijft dienaangaande volkomen in gebreke, a fortiori gelet op de herhaaldelijke verwijzing naar 16.04.2008.

Verzoeker kan niet dienstig anders voorhouden.

Bovendien laat de verwerende partij gelden dat in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet het begrip "nieuwe gegevens" niet louter betrekking heeft op bewijsmiddelen an sich, maar tevens slaat op de inhoud van die gegevens (R.v.St. 12 oktober 2002, nr. 111 446; RvS (cass) 1 december 2009, nr. 5053). "De bevoegdheid die artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet de dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op

ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

(...)

In casu wordt de nadruk gelegd op het gegeven dat deze nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nr. 143.020; RvS 13 april 2005, nr. 143.021). Het begrip "nieuwe gegevens" heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163.610). "(R.v.V. 73 596 dd. 20.01.2012) (eigen markering)

Verzoekers summiere, vage en ongestaafde beschouwingen kunnen aan het voorgaande geen afbreuk doen.

De voorgehouden schending van artikel 3 EVRM kan evenmin worden weerhouden.

Dienaangaande merkt de verwerende partij vooreerst op dat de bestreden beslissing verzoeker geenszins verplicht terug te keren naar zijn land van herkomst, doch enkel de verplichting inhoudt tot het verlaten van het grondgebied van het Rijk en van dat van een aantal andere Staten met wie België afspraken heeft gemaakt inzake grensoverschrijding door vreemdelingen (cf. R.v.St. nr. 50.187, 14.11.1994, en nr. 50.130, 9.11.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

Het terugleiden van een vreemdeling zou ten aanzien van het art. 3 EVRM een probleem kunnen doen rijzen wanneer er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene een risico loopt op foltering, onmenselijke of vernederende handelingen, doch deze bepaling impliceert geenszins dat een vreemdeling zonder meer het recht heeft het grondgebied van een bepaalde staat binnen te komen of er te verblijven (Cass. 4 februari 1992, Arr. Cass. 1993, 1, 148).

Verder laat de verwerende partij gelden dat onder foltering in de zin van art. 3 E.V.R.M. wordt begrepen, "die handelingen waarbij op doelbewuste wijze hevige pijn of ernstig leed van fysieke of psychische aard wordt toegebracht" (Arbitragehof nr. 51194, 29 juni 1994, T Vreemd. 1994, 253, noot VANHEULE, D.).

Het Hof van Cassatie oordeelde reeds bij arrest dd. 4.2.1993 (nr. 9567) dat het uit het land zetten van een vreemdeling een schending van het art. 3 E.V.R.M. kan uitmaken, "in zoverre er ernstige en duidelijke redenen zijn om te geloven dat de betrokkene, indien hij aan die Staat (waaruit hij gevlucht is) wordt overgeleverd, een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, maar dat die bepaling evenwel niet impliceert dat een vreemdeling het recht heeft het grondgebied van een bepaalde Staat binnen te komen of er te verblijven".

In casu is er geen sprake van ernstige en duidelijke redenen, niet in het minst nu verzoeker ter zake vaag blijft en geen concrete gegevens naar voor brengt of bewijskrachtige stukken voorlegt.

Bovendien kan verzoeker niet ernstig betwisten dat de voorgehouden problemen in zijn land van herkomst recent nog uitvoerig werden onderzocht in het kader van verzoekers zesde asielaanvraag, die op 16.12.2011 werd afgewezen door het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Er is in casu geen sprake van een reëel risico om te worden onderworpen aan foltering, of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen, zoals reeds bleek uit het diepgaand onderzoek in het kader van de voorgaande asielaanvragen van verzoeker.

Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op art. 3 EVRM. Een eventualiteit van art. 3 EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St. nr. 105.233 dd. 27.03.2002, R.v.St. nr. 105.262 dd. 28.03.2002, R.v.St. nr. 104.674 dd. 14.03.2002, ...)

Verzoeker is derhalve verkeerdelijk de mening toegedaan dat art. 3 E.V.R.M. zou geschonden zijn.

De verwerende partij laat nog gelden dat verzoekers verwijzing naar het verzoekschrift tot erkenning als staatloze, geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Eiser verblijft niet rechtmatig meer in het land, zodat zijn eventuele erkenning als staatloze geen verblijfsrecht tot gevolg kan hebben. Aldus kan de apatride die niet op regelmatige wijze in België verblijft, zoals in casu eiser, worden uitgezet op grond van de bepalingen van de Vreemdelingenwet - wat niet in strijd is met het Apatridenverdrag - daar art. 31 van dit verdrag enkel de situatie van een staatloze beoogt die op regelmatige wijze in België verblijft.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat verzoekers zevende asielaanvraag niet in overweging kon worden genomen (bijlage I3quater).

De gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke Integratie handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels. Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

3.2.1. In een tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

Het middel luidt als volgt:

"II.2.1. Verzoekende partij vraagt asiel aan omdat zij meent een vluchteling te zijn in de zin van art. 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Nergens in de bestreden beslissing is te lezen dat de staatssecretaris van mening zou zijn dat de verzoekende partij niet aan de definitie van vluchteling in de zin van art. 48/3 Vreemdelingenwet voldoet, of nauwkeuriger geformuleerd: geen nieuwe elementen aanvoert die indiceren dat zij over een gegronde vrees voor terugkeer beschikt en desgevolg niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling conform art. 48/3 Vreemdelingenwet. De beslissing vermeldt immers enkel:

overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in art. 48/4 van de Wet van 15 december 1980.

De Raad van State heeft echter al veelvuldig bevestigd dat de Conventie van Genève geen directe werking in de interne Belgische rechtsorde heeft. Zodoende dient er dus — wanneer er formeel gemotiveerd dient te worden — quod in casu — verwezen te worden naar de vigerende Belgische wetgeving, m.a.w.: er dient verwezen te worden naar art. 48/3 van de Vreemdelingenwet en dus niet naar de Geneefse conventie.

Dit werd niet gedaan waardoor de bestreden beslissing strijdt met artikelen 2 en 3 van de Wet van 1991. De ratio legis van de formele motiveringsverplichting bestaat er immers net in dat de overheid de juridische en feitelijke motieven die aan de basis van de bestreden beslissing liggen, moet formaliseren in haar beslissing. De juridische motivering waarom verzoekende partij geen vluchteling kan zijn moest (en kon enkel) gesteund worden op 48/3 Vreemdelingenwet omdat de Conventie van Genève geen juridisch motief kan worden omdat ze juist geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde."

3.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

"Verzoeker werpt in zijn tweede middel de schending op van de artikelen 2 en 3 van de wet dd. 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

De verwerende partij merkt op dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

In antwoord op verzoekers concrete kritiek, laat de verwerende partij gelden dat in de bestreden beslissing wel degelijk wordt verwezen naar de vigerende Belgische wetgeving.

Immers staat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk "Gelet op artikel 51/8, eerste lid van de wet van 15 december 1980 (...)"

De verwijzing naar de Conventie van Genève betreft niet meer dan een weergave van de voorwaarden waaraan voldaan moet zijn in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980; verwijzing die uitdrukkelijk in dit laatste artikel wordt gemaakt.

In tegenstelling tot wat verzoeker poogt voor te houden dient geenszins verwezen te worden naar artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980. Het betreft immers geen beoordeling van de asielaanvraag van verzoeker ten gronde.

"De Raad merkt op dat verwerende partij enkel verwijst naar de Conventie van Genève met betrekking tot de definitie van wat als gegronde vrees voor vervolging wordt bedoelt.

De Juridische grondslag van de bestreden beslissing is echter niet de Conventie van Genève of artikel 48/3 van de vreemdelingenwet doch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. De stelling dat verwerende partij niet mag verwijzen naar de Conventie Van Genève, mist juridische en feitelijke grondslag in de mate zij bedoelt dat de motivering zou steunen op de 'Conventie van Genève'." (R.v.V. nr. 76475 van 6 maart 2012) Het tweede middel kan niet worden aangenomen."

3.3. Daar beide middelen samenhangen, zullen zij samen worden besproken.

De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en eveneens van de materiële motiveringsplicht.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, en naar het feit dat de zevende asielaanvraag van de verzoekende partij niet in overweging wordt genomen daar zij geen nieuwe gegevens naar voor brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Geneve of voor een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet “verder” te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing “het waarom” of “uitleg” dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Waar de verzoekende partij de verwerende partij verwijt niet verwezen te hebben naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en zij erop wijst dat de ‘Geneefse Conventie’ geen directe werking heeft in de interne Belgische rechtsorde, merkt de Raad het volgende op: de verwerende partij verwijst enkel naar de Conventie van Genève met betrekking tot de definitie van wat als ‘gegronde vrees voor vervolging’ wordt bedoeld. De juridische grondslag van de bestreden beslissing is echter niet de Conventie van Genève of artikel 48/3 van de vreemdelingenwet doch artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, daar de bestreden beslissing immers geen beoordeling ten gronde van de asielaanvraag van de verzoekende partij betreft, maar wel een weigering tot inoverwegingname van haar asielaanvraag. De bestreden beslissing vermeldt duidelijk “*Gelet op artikel 51/8 van de wet van 15 december 1880 (...)*” en verwijst dus wel degelijk naar de toepasselijke Belgische regelgeving. De stelling dat verwerende partij niet mag verwijzen naar de Conventie van Genève, mist juridische en feitelijke grondslag in de mate dat de verzoekende partij bedoelt dat de motivering zou steunen op de ‘Conventie van Genève’. De stelling van de verzoekende partij uiteengezet in haar tweede middel dat de bestreden beslissing had moeten verwijzen naar artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en niet naar “de Conventie van Genève” is onjuist nu de bestreden beslissing zich houdt aan de letterlijke bewoordingen van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en dit artikel de verwijzing naar de Conventie van Genève herneemt.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en de verzoekende partij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het enig middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. Nazicht van de materiële motiveringsplicht houdt in casu nazicht in van de aangevoerde schending van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste

feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd genomen met toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt wat volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet is van toepassing op een tweede of volgende asielaanvraag.

De bevoegdheid die artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken toekent, is louter beperkt tot het nagaan of de vreemdeling in verhouding tot een vorige asielaanvraag nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Bij het vaststellen of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet wordt de bevoegdheid van de gemachtigde uitgeput:

- Indien wordt beslist dat de vreemdeling effectief nieuwe gegevens aanbrengt in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de minister c.q. staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Bovendien moeten deze nieuwe gegevens betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn; dit is niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn; dit is ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet,
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat weliswaar niet toe om aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch sluit niet uit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen prima facie wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112.420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “ernstige aanwijzingen” bestaan voor een gegronde vrees voor

vervolgning in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een "ernstige aanwijzing" inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit gegeven. De mogelijkheid tot het prima facie beoordelen van de nieuw aangebrachte gegevens moet worden beschouwd in het licht van de doelstelling van het destijds in de vreemdelingenwet ingevoegde artikel 50, derde en vierde lid, met name het bereiken van een evenwicht tussen een snelle procedure die erop gericht is vreemdelingen die zich kennelijk ten onrechte vluchteling verklaren snel te weren, enerzijds, en de zorg om asielzoekers toch een voldoende rechtsbescherming te bieden anderzijds (Arbitragehof 14 juli 1994, nr. 61/94, overw. B.5.6). In die optiek is de bevoegdheid van de verwerende partij begrensd tot de beoordeling dat het nieuwe gegeven kennelijk niet van aard is om te besluiten dat er ernstige aanwijzingen kunnen zijn zoals hiervoor bedoeld.

De verzoekende partij brengt volgende elementen aan als nieuwe elementen in haar zevende asielaanvraag:

- een kopie van een schoolkrant uit 2000 waarin zij een artikel schreef, zonder vertaling;
- twaalf foto's van zichzelf als monnik;
- een rijbewijs;
- een geboorteakte van een in België geboren kind;
- een attest van het Bureau van Tibet van 13 april 2012;
- een envelop met de verzoekende partij als bestemming, afkomstig uit India en gedateerd op 3 april 2012.

Met betrekking tot de door de verzoekende partij bijgebrachte nieuwe gegevens, wordt in de bestreden beslissing het volgende gemotiveerd:

"Overwegende dat de betrokkene een schoolboek waarin hij een artikel schreef in India, twaalf foto's van zichzelf als monnik en een rijbewijs naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene deze documenten reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van zijn eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een geboorteakte van een kind in België naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat dit enkel is wat het is, dat de betrokkene vader van een kind is geworden dat in België werd geboren, dat dit behoort tot de privésfeer van de betrokkene, dat dit op geen enkele wijze de motieven ondersteunt die de betrokkene gehad zou hebben om zijn land van herkomst te verlaten. Overwegende dat de betrokkene een attest van het bureau van Tibet naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds een dergelijk attest naar voren bracht tijdens de behandeling van een vorige asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin de documenten verstuurd zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een bewijs dat iets werd verstuurd zonder aanduiding van wat werd verstuurd. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980."

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij naar aanleiding van haar zesde asielaanvraag het volgende verklaarde:

"Dit is mijn 6 asielaanvraag in België. Ik heb België niet verlaten.

Allereerst wil ik enkele nieuwe documenten voorleggen:

- *Indian registration Certificate for Tibetans*
- *Groen boekje (als bewijs van contributie aan de Tibetaanse regering in ballingschap)*
- *Certificaat door 'The office of Tibet' (representation office of H.K. the Dalai Lama dat betrokkene een Tibetaanse vluchteling uit Bhutan is.*
- *Foto van betrokkene als kind in een Klooster (betrokkene is 1 van links)*

Deze documenten werden mij opgestuurd door M. (...), mijn leraar uit het klooster.

Ik heb de vorige keren gelogen over de reden waarom ik ben gevlucht.

Ik werd niet geboren in Tibet maar in Bhutan.

Ik werd op 8-jarige leeftijd naar India gebracht om er een monnik te worden in een klooster.

Tibetanen kunnen in Bhutan de Bhutanese nationaliteit verkrijgen maar op voorwaarde dat we onze eigen cultuur en geloof vergeten en ons volledig aanpassen. Indien men dit niet doet is het onmogelijk om als Tibetaan in Bhutan te leven.

Wij hebben altijd gezegd dat wij naar Tibet zouden gaan wanneer Tibet bevrijd wordt. Wij willen geen Bhutanese zijn.

In 1112002 trad ik uit het klooster. Ik werd verliefd op een meisje. We gingen samenwonen en kregen een zoon.

We wilden trouwen maar haar familie aanvaardde mij niet.

Toen wij gingen samenwonen, zat haar broer in het leger. Maar toen hij terug thuiskwam, weigerde hij onze relatie te aanvaarden en wilde mij zelfs vermoorden. Daarom kon ik niet blijven op het adres (New Settlement Camp 1 Gendehing, p/o Bylakuppe District Mysore, Karbataka State, South India) waar ik woonde.

Daarom verbleef ik op verschillende plaatsen, ik ging onder andere naar Delhi. De broer van mijn vriendin kwam echter te weten dat ik in Delhi was. Mijn vriendin waarschuwde mij. Daar vluchtte ik naar Kolagar. Ik verbleef op verschillende plaatsen.

Ik kon zo niet blijven leven en besloot het land te verlaten. Ik contacteerde een smokkelaar die mijn reis naar Europa regelde.

Wenst u nog iets toe te voegen?

Wat ik nu verteld heb, is de waarheid.

Ik vraag geen asiel aan omdat ik OCMW wil. Ik wil gewoon de kans krijgen om een verblijfsvergunning te krijgen zodat ik mag werken."

De verzoekende partij houdt verkeerdelijk voor dat elk nieuw element dat wordt aangebracht na het afsluiten van de eerste asielprocedure beantwoordt aan de voorwaarden van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, want na het afsluiten van haar eerste asielprocedure heeft zij nog verschillende andere asielaanvragen ingediend. Om aannemelijk te maken dat de stukken die zij aanbrengt nieuwe elementen bevatten in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, dient zij aan te tonen dat zij betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de procedure waarin zij ze had kunnen voorbrengen, dus in casu na 6 maart 2012, datum waarop de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 16 december 2011 naar aanleiding van haar zesde asielaanvraag bevestigde.

Verzoekende partij kan dus niet volstaan met voor te houden dat zij pas kennis had van de nieuwe elementen na 16 april 2008, datum waarop haar eerste asielprocedure werd afgesloten. Zij dient aan te tonen dat de stukken betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na 6 maart 2012.

De verzoekende partij verduidelijkt niet waarom de 'nieuwe' elementen door haar aangebracht bij haar zevende asielaanvraag niet in een eerdere fase konden voorgelegd worden. Aldus draagt de kopie van de schoolkrant het opschrift "Newsletter 2000-2001". Bovendien toont zij evenmin aan op welke wijze een kopie van de geboorteakte van haar zoon, geboren op 14 februari 2012, en een kopie van haar rijbewijs elementen bevatten waaruit blijkt dat er wat haar betreft ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging of voor een reëel risico op ernstige schade. Wat de foto's, het attest van 13 april 2012 van het Bureau van Tibet en de envelop met de verzoekende partij als bestemming, afkomstig uit India en gedateerd op 3 april 2012 betreft, is er geen reden kenbaar gemaakt waarom deze niet eerder werden opgevraagd. Het is niet omdat zij later in een envelop zijn toegestuurd en op een latere datum werden ontvangen dat verzoekende partij aantoont dat dit niet eerder had kunnen gebeuren.

Bovendien strookt de opvatting van de verzoekende partij als zou een nieuw bewijs van een vroegere situatie tevens een nieuw gegeven uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, niet met deze wetsbepaling. Ook verwijst de verzoekende partij om haar standpunt hieromtrent kracht bij te zetten in haar verzoekschrift naar de arresten 97.954 van 25 juli 2001 en 135.133 van 21 september 2004 van de Raad van State en citeert en vertaalt zij hieruit passages, waarbij de Raad vooreerst opmerkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat zij zich in dezelfde situatie bevindt als de verzoekende partijen in de aangehaalde zaken. Zoals hierboven reeds werd gesteld is vereist dat de nieuwe elementen betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen, en heeft het begrip 'nieuwe gegevens' niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610; RvS 1 december 2009, nr. 5053 (c)), zodat de kritiek van de verzoekende partij juridische grondslag mist.

Verder doet de verwijzing naar haar verzoekschrift tot erkenning als staatloze geen afbreuk aan de motieven van de bestreden beslissing.

De verzoekende partij slaagt er niet in aannemelijk te maken dat de verwerende partij op kennelijk onredelijke wijze tot haar beslissing is gekomen.

Gelet op het voorgaande is het bijgevolg niet kennelijk onredelijk te stellen dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de eerdere asielprocedures en er aldus ernstige aanwijzingen bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

De verzoekende partij maakt derhalve met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt. Deze onderdelen van het middel zijn ongegrond.

Tenslotte voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 EVRM. Een eerste vaststelling is dat uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij de conclusie dat zij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet aanbracht niet heeft weerlegd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer” (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 78; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de

praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoonst van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad stelt vast dat dit artikel inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van de vreemdelingenwet en wijst er voorafgaandelijk op dat hij in het kader van het onderhavige beroep niet de bevoegdheid heeft om beslissingen die genomen werden in het kader van eerdere procedures en die inmiddels definitief zijn geworden te gaan beoordelen, noch om zelf de aanspraken van de verzoekende partij op de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus te gaan beoordelen. Ook werden de algemene situatie in China en de daaruit voortvloeiende nood aan bescherming in hoofde van de verzoekende partij reeds onderzocht in eerdere fasen van de behandeling van haar asielaanvragen.

De verzoekende partij beperkt zich in haar verzoekschrift tot de blote bewering dat zij bij een terugkeer naar China zal worden blootgesteld aan foltering, minstens aan behandelingen in strijd met artikel 3 EVRM, maar zij laat na dit te staven met concrete gegevens en legt niet het minste bewijs neer dat haar beweringen kan staven. Met haar vage en ongestaafde beschouwingen maakt zij een schending van artikel 3 EVRM niet aannemelijk.

Waar zij voorhoudt dat zij ten gevolge van de niet in overwegingname van haar asielaanvraag verplicht is terug te keren naar China, wijst de Raad er verder op dat de bestreden beslissing de verzoekende partij niet verplicht terug te keren naar haar land van herkomst.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt niet aangetoond. Dit onderdeel van het middel is ongegrond.

Beide middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien september tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN